

Ida

Direcció: Pawel Pawlikowski **País:** Polònia **Any:** 2013 **Durada:** 80 min **Gènere:** Drama **Intèrprets:** Agata Kulesza (Wanda), Agata Trzebuchowska (germana Anna), Joanna Kulig, Dawid Ogrodnik, Adam Szyszkowski **Guió:** Pawel Pawlikowski i Rebecca Lenkiewicz **Música:** Kristian Selin Eidnes Andersen **Fotografia:** Lukas Zal i Ryszard Lenczewski **Distribuidora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 28/3/2014
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en castellà i versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

Polònia, 1960. Anna, una jove novícia que està a punt de fer-se monja, descobreix un fosc secret de família que data de la terrible època de l'ocupació nazi. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Hipnosi en blanc i negre

A 'Ida' res després d'impostura, és antiga i rara en el millor sentit

És una pel·lícula rodada en un preciós blanc i negre i que no puc ni vull imaginar-me-la en color, en la qual la seva elecció cromàtica serveix per fer-te respirar l'època en què està ambientada. Són els anys seixanta a Polònia i si no en tinguessis dades creuries que va ser concebuda en aquell temps per un poderós creador d'imatges, que no és cinema d'ara. Utilitza el format 4:3, la pantalla és gairebé quadrada. I té sentit, no és gratuït, coquetó, ni experimental. No hi ha música subratllant les emocions dels personatges, encara que a aquests els passen moltes coses i terribles. L'única que sentim és la que posen a casa seva (Bach), cants religiosos en una església, o quan algú interpreta al saxo, amb veneració i sentiment, *Naima*, de John Coltrane. El metratge és de 80 minuts, el temps que necessita el director per explicar-te aquesta història amb tanta precisió com poder de suggeriment. No hi sobra ni hi falta un pla. Em sento hipnotitzat de principi a fi.

Res després d'olor d'impostura. El claustre nevat d'un convent, la boira apropant-se a un bosc, un tènue raig de sol filtrant-se en un cementiri, sembla que sempre han pertangut a aquests paisatges, que no formen part de la posada en escena. Tot resulta insòlit a *Ida*. També complex, dur, misteriós, tràgic, punyent, subtil, humà en el seu anvers lluminós i en el seu revers tenebrós. [...]

El director polonès Pawel Pawlikowski [...] descriu el viatge d'aquestes dues dones amb vivències i mons tan oposats a la cerca d'aquest passat que intueixen atroç, investigaran l'època de la invasió alemanya de Polònia i constataran que l'Holocaust el van perpetrar els nazis, però que també va existir la passivitat còmplice amb els invasors i la cobdícia cap a les possessions dels jueus entre força nadius, quelcom que també denunciava Claude Lanzman a *Shoah* en fer exhaustiva notaria de l'horror a Treblinka i Auschwitz.

La catàrtica relació entre la tieta, aquesta dona endurida, cínica, fastiguejada i amarga, antiga fiscal de l'Estat i signatària de nombroses penes de mort contra presumptes antirevolucionaris, alcohòlica i folladora compulsiva d'homes d'una nit, i la seva enigmàtica neboda, amant a perpetuïtat de Déu però amb lògiques temptacions cap als plaers de la carn, que va coneixent la infàmia que pot habitar en els éssers humans en determinades circumstàncies però també les sensacions plaents que li podria oferir l'existència fora de la protecció del convent, està admirablement descrita, amb gestos tan lleus com reveladors, amb silencis i mirades plenes d'expressivitat i matisos, amb diàlegs breus i justos, amb la creació d'una atmosfera magnètica i creïble.

Si l'actriu que interpreta la jove aspirant a serva del Senyor causa duradora inquietud, el personatge de la seva desesperada tieta, d'aquesta dona que sembla estar de tornada de tot però que segueix sagnant per dins, enlluerna des de la seva punyent aparició fins al seu sorprenent i brutal desenllaç. Aquesta actriu extraordinària es diu Agata Zulesza. Segueixo pensant en *Ida* després de veure-la tres vegades. En la seva bellesa, en la seva puresa visual, en la seva sobrietat narrativa, en el que comprenc transparentment i el que em sembla dubtes o em deixa perplex. És rara i antiga en el millor sentit, és cinema molt bo, amb estil i aroma de temps llunyans.

Carlos Boyero - elpais.com